

מילין יקרין נהרות אור ועובדין טבין ממעיין ההיין נהדיין לשעה ולדורה

משולחנא דמלכא

של רבנו הגדול רבן של ישראל
הרב"ק מרן הגה"ק הגאב"ד זצוקללה"ה זיע"א
מרא דארעא קדישא - בעל "שערי טוביה"

פרשת מקץ + שבת הנובה תשפ"ו

פרשת השבוע

כשהקדושה נסתרת, וכמו שנאמר (קהלת ז, יד) ביום טובה היה בטוב וביום רעה ראה, פירוש - ביום טובה תקבע ההארה בנפשך כיאות, ותראה איך להתנהג אח"כ ביום רעה (על עבודת ישראל חנוכה).

והכוונה מבוארת על ימי החנוכה, שהם ימי אורה ושמחה, וזמן גילוי ניסי השירה, לראות השגחתו הפרטית וחובתו הגדולה אלינו, שעשה לנו ניסים להראות שחפץ בנו ובעבודתנו (על שרת חכם צבי סי' פו), וגם נשפע בהם מן השמים אור תורה וטוהר, כמו שהיה בימים ההם בזמן הזה שרצו היוונים להשכיחם תורתך (על גיסיים) ומן השמים סייעו להם להיפר, ונמסרו טמאים ביד טהורים חדים ביד עוסקי תורתך (שם). [וכתבו בספרים הק' שאור ימי החנוכה מסוגל לזכירת התורה, היפר היוונים שנקראים 'חשך' (על ב"ד ב' ד), אותיות 'שכח', שהיה זה מגמתם, להשכיחם התורה (על שפת אמת פרשה זו תר"ט)], הנה בימים נעלים אלו, שהם בבחי' שנות השובע ברוחניות, צריך האדם להתחזק בתורה ויראה, וגם לחזק בקרבן את התשוקה לרוחניות, ולאצור בנפשו אור התורה, באופן שיישאר מזה השפעה והארה לכל ימות השנה הפשוטים.

וכענין הזה איתא בס' בית אברהם (מאמרי חנוכה), עיין שם שפירש בזה את הכתוב (תהלים צא, טו) 'אורך ימים אשביעה', שישביע את עצמו מהימים הקדושים, שהם בחי' אורך ימים, שלא ילכו לריק, אלא רישומם יישאר חקוק בלבם, לקבל מהם הארה להאיר בתוך חשכה, אז ואראהו בישועת, זוכה לראות בישועת ה' בכל עניניו.

והנה"ק מנאלאנטא זצ"ל ה"ד (אור פני יהושע חנוכה ד"ה גם העיקר) כתב לפרש בסגנון זה מאמר הכתוב (תהלים יח, כט) 'כי אתה תאיר נרי ה' אלקי יגי' חשכל, היינו באותן הימים שבהם אתה ברחמיך הרבים תאיר ותצהיר נרי בהארה עצומה, הנה אז ה' אלקי יגי' חשכל, שטח זה גם בימי החושך יהל אור התורה הק' ועבודת ה' טהורה, עכ"ד.

והמשל לזה הוא, מי שהולך ברחוב באישון לילה וסביבו חושך ואפילה, ופתאום התנוצץ אור לרגע קט והאיר את החושך, הנה אף שתיקף חזר ונכבה, כבר הספיק לראות את כברת הדרך אשר לפניו, לידע איך ילך לבטח דרכו בלי להיכשל וליפול בבורות ומהמורות, כך ע"י אור החנוכה יוכל להמשיך בעבודת ה' וקיום המצוות כראוי גם בחשכת ימי החול כל השנה. ועל זה אמר הכתוב 'ביום טובה היה

ועתה ידא פרעה איש נבון וחכם וגו', ויפקד פקידים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שני השבע, ויקבצו את כל אוכל השנים הטובות הבאות האלה וגו', והיה האוכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיין (מא, לג-לד).

כבר הקשו קמאי מי ביקש עצה מידו, ליעץ לפרעה איך לנהל את ארצו, הרי לא שאל ממנו אלא לפתור חלומו, ותו לא. וכתב הרמב"ן ז"ל (שם) שאמר כל זה בעבור שיבחרו אותו, כי החכם עיניו בראשו, עכ"ל. ואפשר הענין, כי ראה בזה התגשמות החלום שחלם הוא, והנה קמה אלומתי וגם נצבה וגו' (בראשית לו, ז), המורה על היותו משיבד לכל עם הארץ שיהיו מצפים לתבואתו [וכידוע שהחלומות היו מראה נבואה (על לעיל עמ' קלא-קלב)], על כן יעץ לפרעה לקחת איש נבון וחכם וכל בעבור שיבחרו אותו, כדי שע"י זה יתקיים החלום ויזכה לכלכל את אביו ואת אחיו.

ובאוה"ח הק' כתב שגם העצה היתה חלק מפתרון החלום, שכן הראהו ה' שבלעו הפרות הרקות את הבריות, להורות שיתפרנסו שנות הרעב משנות השובע.

שוב ראיתי שכבר כתב כן הרמב"ן (מא, ד) שאין זו עצה, כי הליועץ המלך נתגהו, אלא אחרי שאמר פרעה כי ראה בחלומי שהפרות והשבלים הטובות תבואנה אל קרב הפרות הרעות, למד מזה לומר לו, ויקבצו את כל אוכל השנים הטובות, והיה האוכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב.

בשפת אמת (ריש פרשה זו) כתב שעצתו של יוסף הצדיק, לצבור בר משנות השובע לשנות הרעב, היא רמז ומוסר גדול לכל איש בעבודתו את ה', להכין לעצמו בימים הטובים שנתגלה בהם הקדושה, לקבוע והארות היטב בלב, כדי להיות לו למחיה בימי הרעה

בטוב וביום רעה ראה, ר"ל שכל כך יקבל את האור ביום טובה עד שגם ביום רעה, כאשר הולך חשכים ואין נוגה לו, יוכל לראות היכן ללכת לאור הנר שראה ביום טובה.

ויעניין בשלטי הגבורים על המדרכי (שבת סא:) שכתב לפרש ה' אלקי יגיה חשכי על התורה, וזה לשונו, בשכר שישאל זהירים בנר ילכו לאורו של הקב"ה, שנאמר (ישעיה ס, יט) והיה לך ה' לאור עולם, כי אתה תאיר נרי ה' אלקי חשכי, וזה על תלמוד תורה, כשאדם עוסק בתורה לשמה הקב"ה מגיה חשכו וכו', ולכך אמר הכתוב (יהושע א, ח) והגית בו יומם ולילה, והגית לשון נוגה, כשהקב"ה רואה שלבו של אדם לש"ש, אפילו שאין בלבו לדעת עומקה של הלכה, הקב"ה מגיה דבריו וכו', והתורה מגינה עליו אפילו בשעה שאין עוסק בה, עכ"ל. וזה מותאם עם האמור, שצריך לאצוד בקרב את אור התורה ביום טובה, שיאיר לו גם בעת חשכו, וזה שנאמר והגית בו יומם ולילה, היינו שבכח הארת התורה תגיה ותאיר לו הן בבחי' יום והן בבחי' לילה. וזהו רמז אמרם ז"ל (שבת סא:) 'לשנה אחרת קבעום ועשאו ימים טובים', היינו אחרי ראותם שנשארה ההארה מימי החנוכה לכל השנה, קבעום ועשאו ימים טובים בהלל והודאה.

אמנם באמת הנה דברים אלו הם לימוד כללי לאדם בכל עת מצוא, לאשר כי האדם יש לו תמיד זמני עליה, היינו ימים ושעות שהם בריאות מליאות וטובות במוחין דגדלות, בבחי' ימי השובע, חמני ירידה, שבהם נופל ממדרגתו, ואינו כל כך בגדלות, בבחי' שנות הרעב, וצריך לצבור בר בימי העליה, לאגור בקרב קדושה והתרוממות במדה נעלה כל כך, שגם בזמני הירידה יהיה לו מזה תועלת והשפעה, וכמובא **בבית ישראל** (פרשה זו תשי"ח ותשי"ג) פירוש הכתוב (קהלת יב, א) וזכור את בוראין בימי בחורותיך עד אשר לא יבואו ימי הרעה והגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ, ר"ל אם תנצל את הזמן הטוב, להיות בטוב ביום טובה, אז לא יבואו כלל ימי הרעה אשר אין בהם חפץ וחשק לעבודת ה'.

וזה התעוררות גדולה לצעירי הצאן תלמידי הישיבות, שזמנם הוא זמן האור, בבחינת גדלות, וצריכים לספוג האור בנפשם עד כמה שידם מגעת, באופן שיאיר להם לכל ימי חייהם, כמו ששמעתי פעם ממר"ד הגאון **רבי שלמה בוימנאטען** זצ"ל פ"י הכתוב (תהלים לד, יב) לכו בנים שמעו לי, לכאורה היה צ"ל בואו בנים שמעו לי, כי כשרוצים לשמוע הרי צריכים להתקרב ולבוא, ולא ללכת מהמדרב, רק הכוונה שאף כשיצאים והולכים מבית המדרש צריכים לשמוע, ולקחת את אור התורה החוצה לכל הימים (פלא יועץ ערך שמיטה).

ויעבור יוסף בר כחול הים הרבה מאוד עד כי חדל לספור כי אין מספר (מא, טז)

צריך ביאור אריכות לשון הפסוק, וביותר מה שאמר "עד כי חדל לספור" שנראה לכאורה כגזמא.

ונראה לפרש בעז"ה בדרך נסו, כי יוסף הצדיק על ידי פעולתו הלזו לצבור בר, זן וכלכל את כל בית ישראל, ולהבדיל גם את כל אומות העולם, ובכך היתה להם תקומה, והרי אמרו חז"ל (סנהדרין לו) כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא, כי כאשר אדם

מציל ומטיב לנפש אחת, לא אותו לבדו הוא מציל ומקיים, אלא גם את זרעו היוצא ממנו לדורי דורות, שהם עולם מלא, כפי שאדם הראשון יחיד היה וממנו נצטמו נברא מלאו של עולם (עני פי רש"י שם, כד הקמח ערך החטים), [וענינו ראו ולא זר, שהיו מי שהצילו בשנות הזעם נפש אחת מישראל, ועתה כעבור שנים רואים בנים ובני בנים שיצאו מכך, והכל נזקף לזכות המציל שכאילו קיים עולם מלא], ואם כן כל שכן יוסף הצדיק שקיים והציל עולם מלא ממנו, ויוסף הוא המשביד (מב, ו) שהחיה את כל בית ישראל חרעם לדורות עולם, ודאי גדול שכרו עד אין קץ, אחרי שתוצאות פעולתו מגיעים עד אין סוף.

וזהו שאמר הכתוב 'יצבור יוסף בר כחול הים הרבה מאוד', ועשה בזה צדקה וחסד, וכלכל את כל הארצות ואת כל בית ישראל, וקיים עולם מלא ממנו, עד כי חדל לספור כי אין מספר, ר"ל באופן שתוצאות החסד שעשה, וחסיונותיו מכח זה, הנה ממנו בלתי גבול ובלתי תכלית, אין לשער. ולענ"ד זה פירוש נאה ומתקבל.

ובמסיבה של מצוה אמרתי אשר באמת מעין זה הוא בכל מעשה צדקה וחסד שאדם עושה, כדאיתא בגמרא (סוכה סט:) כל העושה צדקה ומשפט כאילו מילא כל העולם כולו חסד, שנאמר (תהלים לג, ה) אוהב צדקה ומשפט חסד ה' מלאה הארץ, כי כאשר זון ומפרנס יתום ואלמנה, או תומך ביד עני ומחזיק לומד תורה, וכי"ב, אף שנראה לו שלא החזיק אלא ביד אדם אחד, או הציל משפחת אחת בלבד, הנה באמת אין ערך ושיעור למעשה הצדקה שעשה, כי ע"י שמעמידם בקרן אורה ומכח זה הם זוכים אח"כ להעמיד דורות ישרים ומבורכים של עובדי ה' ולומדי תורה, הנה תוצאות פעולתו היא בלי גבול, וכאילו מילא כל העולם חסד עד כי חדל לספור כי אין מספר.

וכבר אמר מרן **הגה"ק מסאטמאר** זצ"ל (דברי יואל פ"ו ויגש על תפא) אשר על כן צדקה נקראת זריעה, כאמרו ז"ל (בב"ב יז) אין זריעה אלא צדקה שנאמר (יהושע י, יב) וזרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד, כי כמו שהצמיחה והקצירה אינה לפי מספר הזרעים שזרע, אלא זורע מעט וקוצר הרבה, ככה שכר הצדקה שאדם עושה אינה לפי מדת הנתנה, אלא כפי התוצאה והגידולים שיצאו הימנה משלם לו הקב"ה על פירותיה ופירות פירותיה.

ובגמ' (שם) אמרו, כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים וכו' זוכה לכלה כיוסף, דכתיב (בראשית מט, כב) בן פורת יוסף וגו' בנות צעדה עלי שור, וכתב בח"א **מהרש"א** ז"ל המכוון שזוכה למשפחה מבורכת ומפוארת כיוסף שהיו בניו מרובין באוכלסין, [כמו שמצינו בספר יהושע (יז, יד) וידברו בני יוסף את יהושע וגו' ואני עם רב עד אשר עד כה ברכני ה', ופירש רש"י ז"ל שנתרבה מנינו ממנין ראשון למנין שני עשרים אלף וחמש מאות כמנין כה, שכן במנין ראשון אתה מוצא במנשה (במדבר א, לד) שנים ושלשים אלף ומאתים, ובפנחס (שם סו, לד) שנים וחמשים אלף ושבע מאות, דבר אחר ברכה שנאמרה לאברהם (בראשית טו, ה) כה יהיה זרעך, נתקיימה בי, עכ"ל], וזה מדה כנגד מדה, בזכות גמ' וצדקה שעשה עם אחיו במצרים, שזון ופרנס אותן עד שפרו ורבו במאד, נתברך לדורות שיפרו וירבו בניו ביותר, וככה כל העוסק בגמילות חסדים, שזכות ותוצאות פעולתו מגעת לאין שיעור וערך, זוכה לראות דורות ישרים ומבורכים, ולשובע שמחות ורב נחת.

שבת חנוכה

דברים שנשא מרן רבנו זי"ע א בעת רעוא דרעוין שבת חנוכה - שנת תשע"ג

קדושת החנוכה יותר גדולה בשבת משאר ימות החנוכה

עתה אנו עומדים בעת רעוא דרעוין, וכעת המצווה של נר חנוכה הרבה יותר חשוב משאר לילות חנוכה.

ויש להביא ראיה לכך מדברי הגמ' בזבחים בפרק כל התדיר (דף יז:) 'איבעיא להו, תדיר ומקודש איזה מהם קודם, תדיר קודם משום תדיר, או דלמא מקודש קדים דקדיש, תא שמע תמידין קודמין למוספין ואף ע"ג דמוספין קדיש, אטו שבת למוספין אהנאי לתמידין לא אהנאי.

וחזונו מדברי הגמרא, דגם דבר שטקיימים בתדירות וקביעות, הן בימי החול והן בימי השבת, בשבת הוא מקבל קדושה מיוחדת.

וכן איתא עוד בגמרא (שם) לגבי שבת ור"ח, שמקריבים קודם את הקרבן של שבת ואח"כ את הקרבן מוסף של ר"ח. ואמרו בגמ' שהקרבן של ר"ח יש עליו קדושת ר"ח, והקרבן של שבת ר"ח יש עליו קדושה יתירה - הן של שבת והן של ר"ח.

היוונים רצו לעקור כל מצווה שהיא כנגד הטבע והשכל

יטמאו כל השמנים, במהר"ל (נר מצוה חלק ב) מבאר מפני מה טימאו היוונים דווקא את השמנים, כי שמן הוא דבר טהור וקדוש ביותר, והא ראיא, כי משחו את הכהנים הגדולים והמלכים, וכל זה כי יש בו קדושה יתירה.

ועוד כתב במהר"ל (שם) שהיוונים היו מקנטרים על כל הדברים שהם למעלה מדרך הטבע, הם רצו לעקור את מצוות מילה, כי מצוות מילה היא נגד הטבע, דבעצם ברא הקב"ה את האדם עם הערלה, וציווה לשנותו ע"י הסרת הערלה, ובכל התורה יש הרבה עניינים שהם נגד הטבע, וכגון סדר קדשים וסדר טהרות.

ועל פי הדברים הללו יתבאר מדוע התנכלו היוונים לבית המקדש ולטהרת המקדש, כי קדשים וטהרות אינם כלל מובנים לפי שכל האדם, וכמו שכתב מרן החפץ חיים זי"ע (במאמר תורה אור בתחילת ספר אסיפת זקנים) שיש מצווה ללמוד סדר קדשים יותר מחלקים אחרים בש"ס, כי בסדרים זרעים מועד גשים וגזיקין יש מעט שכל אנושי המעורב בהבנת הנלמד, כגון בסדר גזיקין שאסור להזיק ואם הזיק חייב לשלם, ואסור לגנוב ואם גנב חייב לשלם, וכן מציאה ואונאה, ומקח וממכר, כל הדברים הללו, הם דברים שיש תפיסה בהם בשכל האנושי, אבל סדר קדשים וסדר טהרות אין שום שכל אנושי מעורב בו, אלא הכל הוא רק רבש"ע.

ובאמת אפשר לומר ע"פ מה דאיתא בגמ' (שבת לא.) אמר ר"ל מאי דכתיב (וישעיה לג ו) והיה אמונת עתיך חוסן ישועות חכמת ודעת וגו' אמונת זה סדר זרעים, עתיך זה סדר מועד, חוסן זה סדר נשים, ישועות זה סדר גזיקין, חכמת זה סדר קדשים, ודעת זה סדר טהרות.

ויש לבאר, 'חכמת ודעת' היא דרגת שכל יותר גבוה מסתם שכל, על כן קדשים וטהרות הם 'חכמת ודעת', כי אין להם שום שייכות לשכל האנושי.

ולפי"ז יכולים להבין מדוע טימאו היוונים את בית המקדש, כי הם באו לעקור כל הדברים שהם למעלה מהמושגים האנושיים, וקדשים וטהרות לשיטתם הם למעלה מהשכל, ולכן באו לטמא את הכל, כדי לעקור עניני קדושה וטהרה שהם למעלה מהשכל, כך גם מובן שמאותה סיבה רצו לעקור את מצוות מילה.

'זאת חנוכה - מספר ח' מורה כנגד הטבע

ולפי"ז מבאר המהר"ל את סוד ח' ימי חנוכה, כי מספר ח' הוא למעלה מהטבע. כי בעולם הזה הכל הוא במספר ז', הקב"ה ברא את העולם הזה בז' ימים, בנישואין יש ז' ימי שמחה, וכל הדברים בזה העולם הם במספר ז', אולם מספר ח' הוא למעלה מהטבע, ולכן מילה הוא ביזם השמיני, וכן מתן תורה היה אחר ז' פעמים ז', וקודם לקבלת התורה נצטוו לספור ז' פעמים ז' שבועות, ויום לאחר מכן היה מתן תורה, וכן שמיני עצרת שהוא יום השמיני לחג, כי שמחת תורה הוא למעלה מהטבע.

כך גם קבעו חנוכה שמונה ימים כדי להראות שהוא למעלה מהטבע, ולאפוקי מחכמת היוונית שרצתה לתחוב ולנעוץ הכל במסגרת הטבע.

בחתם סופר הקשה, הלא אמרו חז"ל (בבא בתרא פ"ח מ"ח) הרוצה להחכים יעסוק בדיני ממונות, וא"כ מדוע דרשו בגמ' ש'חכמת' זה סדר 'קדשים', לכאורה יותר היה להם לדרוש 'חכמת' זה סדר 'גזיקין', ומבאר החת"ס בזה, הרוצה להחכים, כלומר מי שרוצה לבוא להבין ולדעת 'חכמת' היינו סדר קדשים, יעסוק בדיני ממונות, קודם שילמד דיני ממונות, ואחר שיחדד את שכלו, יוכל ללמוד קדשים, כי אחר שלומדים דיני ממונות יכולים לבוא לחכמה ולדעת.

וכיון ששמונה ימי חנוכה הם למעלה מדרך הטבע, ולכן יום השמיני נקרא "זאת חנוכה", שיום זה מרמז על עיקר הנס של שמונת ימי חנוכה, שהם ימים שמעל לדרך הטבע.

יסוד הטעם להזכיר על הגיסיים בברכת המזון בהודאה

איתא בגמ' שבת (כד.) איבעיא להו מהו להזכיר של חנוכה בברכת המזון כיון דמדברנן הוא לא מדכרינן או דילמא משום פרסומי ניסא מדכרינן, וכו' אמר להו רב שישת כתפלה מה תפלה בהודאה אף ברכת המזון בהודאה.

וכתב מרן החתם סופר זי"ע להסביר את הנידון בגמ', דהנה אליבא דאמת העניין של 'על הנסים' הוא להודות על הנס הגדול שאירע בימי החנוכה, אבל ברכת המזון היא הודיה להש"ת שהוא זן ומפרנס את כל בריותיו, ולכאורה א"כ מה עניין הודאה של נס חנוכה לעניין הודאה על המזון והמחיה.

אלא דבאמת יש להבין דבברכת הודאה - ברכת נודה לך, מזכירים גם ברית 'ועל ברייתך שחתמת בבשרינו', ומזכירים תורה ז'על תורתך שלמדנתנו, ואיתא בגמ' ברכות (מח.) נחום הזקן אומר צריך שיזכור בה ברית רבי יוסי אומר צריך שיזכור בה תורה, ומסקנת

הגמרא דאם לא אמר לא יצא ידי חובתו. וגם כאן יש להקשות, מדוע צריכים להזכיר ברית ותורה בברכת האכילה, בשלמא עניין הודאה על הארץ מובן, כי התבואה צומחים מן הארץ, אבל ברית ותורה מהם הן שייכם לברכה זו.

והביאור בזה, כי אנו מודים "ועל אכילת מזון שאתה זן ומפרנס אותנו תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה", ולכאורה הרי גם לבהמות יש אוכל ומזון, אלא דחלוק אכילתו של האדם לאכילתו של בהמה, כי מה שהאדם אוכל הוא כדי לחזק את הגוף שיוכל ליישב וללמוד בהרחבה ולעשות ולקיים את מצות בוראו, משא"כ האכילה של הבהמה הוא רק כדי להתקיים על האדמה, ולפיכך כשאנו מודים על האכילה מזכירים אף ברית ותורה, כי בשביל דברים אלו אנו אוכלים ולצורך זה הקב"ה זן ומפרנס אותנו.

ולפי"ז ההודאה של ימי החנוכה גם שייך להודאת האכילה, כי בימי החנוכה רצו היוונים לעקור ולהשכיח את התורה והמצוות מכלל ישראל, ונעשה גם שגברו מלכות חשמונאי ונצחום, א"כ ראוי להיאמר על הניסים בברכת הודאה על המזון, כי כמו שמזכירים שם הודאה על התורה והמצוות, כי אכילתנו מסייע ומחזק את הגוף לעשות רצון ה' ולקיים מצוות התורה, כך יש להזכיר את נס חנוכה, כי זה היה כל הניצחון של חנוכה, שבזכות נס זה אנו יכולים ללמוד ולקיים מצוות התורה.

מזוזה ונר חנוכה נוטעים בנו את האמונה בכניסה וביציאה
הגה"ק מנייטרא זי"ע כתב בספרו **נאות דשא** להסביר מה שאנו אומרים בתפילת על הניסים, 'דבת את ריבם דנת את דינם נקמת את נקמתם, דבעצם עיקר נס חנוכה היה ההצלה שנוכל לקיים תורה ומצוות, והצלה זו היתה ע"י הניצחון במלחמה, אלא שאם היו קובעים חז"ל הדלקת נר חנוכה על נס המלחמה היה טקום לטעות שנצחון המלחמה היתה באופן של 'כחי ועצם ידי עשה את החיל הזה'. על כן קבעו חז"ל הדלקת נר חנוכה על נס פך השמן, כי נס זה ברור לכל שהיה רק ביד ה', ועל ידי שמודים על נס השמן שזה היה רק ביד ה',

יזכירו שגם נס ניצחון המלחמה הכל היה רק מן השמים. איתא בגמרא שבת (דף כב) והיא מנח ליה רב אחא בריה דרבא אמר מימין רב שמואל מדפתי אמר משמאל והילכתא משמאל כדי שתהא נר חנוכה משמאל ומזוזה מימין.

ואיתא ברמב"ם (הלכות מזוזה פ"ה ה"ד) וז"ל: מנהג פשוט שכותבים על המזוזה מבחוץ כנגד הריח שבין פרשה לפרשה ש-ד-י ואין בזה הפסד לפי שהוא מבחוץ. אבל אלו שכותבין מבפנים שמות המלאכים או שמות קדושים או פסוק או חותמות הרי הן בכלל מי שאין להם חלק לעולם הבא. שאלו הטפשים לא די להם שבטלו המצוה אלא שעשו מצוה גדולה שהיא יחוד השם של הקב"ה ואהבתו ועבודתו כאילו הוא קמיע של הניית עצמן כמו שעלה על לבם הסכל שזהו דבר המהנה בהבלי העולם, ע"כ.

הרמב"ם לימד אותנו בזה, כי טעות גדולה היא מה שאנשים חושבים שמזוזה היא כמין סגולה וקמיע לשמור על הבית, וזה לא נכון, אלא המזוזה היא כדי להכניס אמונה.

וכתבו בספרים הק', שזהו הטעם מה שמדליקים בצד השני של המזוזה, כדי שהמזוזה ייטע ויכניס אמונה לאלו הנכנסים לבית, והנר חנוכה ייטע אמונה לאלו היוצאים מן הבית.

ואנו צריכים לקחת מימי החנוכה כל עניני החנוכה, ולהיזהר בקדושת התורה וקדושת היסוד - קדושת הברית, שזהו מהדברים שהיוונים רצו לעקור מקרב בני ישראל, וכן צריכים לקחת את האור המאיר בימי החנוכה לכל ימות השנה, שיאיר לכל הימים הקשים שבגלות.

וגם כיום התחילו בכמה מדינות בעולם החילוני שלא להסכים לעשות המילה כהלכתה, ולצערנו גם יהודים מעורבים בגזירה זו, וגזירה כזו לא נשמעה מזמן היוונים - כמעט אלפיים שנה, וצריך להתפלל על זה, וצריך ללמוד את התורה במסירות נפש.

יעזור הקב"ה שנכניס לכל השנה מסגולות ימי החנוכה, לנטוע בקרבנו את האמונה שהקב"ה מנהל את העולם, ונספוג לתוכנו לכל השנה את השמחה והחשק בלימוד התורה בקדושה ובטהרה.

הוצאת הגליון נתרם		הוצאת הגליון נתרם		הוצאת הגליון נתרם	
לעילוי נשמת האבא ואמא ונדיק יסוד עולם		על ידי ידידנו הנכבד הרב"ה רבי נפתלי נויגערשל שליט"א		ברוקלין, העיר ניו יורק, של מקדשי שם שמים מסדה העולם ועד סוף	
רבי חיים משה יהודה שניידער שליט"א		הרב"ה רבי נפתלי נויגערשל שליט"א		שלושת הגבירים מוסרי הנפש בנגד גזירת הגיוס באר"ק	
ב"ר אליהו שניידער שליט"א		הרב"ה רבי נפתלי נויגערשל שליט"א		הרב"ה ר' דוד מנחם מינצברג הי"ד	
מורו ורבו המובהק של מרן רבנו זי"א		הרב"ה רבי נפתלי נויגערשל שליט"א		שוכה לישב בכלא הצבאי בסס"ג למשך כארבעים יום למען כבוד שמו יתברך	
ה"י "תורת אמת" בלאנדאן יצ"ו		הרב"ה רבי נפתלי נויגערשל שליט"א		הרב"ה ר' אריה מרדכי רבינוביץ שליט"א	
נלב"ע ב"ה בסלו		הרב"ה רבי נפתלי נויגערשל שליט"א		שוכה לישב בכלא הצבאי בסס"ג למעלה מששעים יום למען כבוד שמו יתברך	
נר א' דחשבה חשט"ו תנצב"ה		הרב"ה רבי נפתלי נויגערשל שליט"א		הרב"ה ר' אלעזר צדוק קויפמן הי"ד	
הנפח ע"י אחד מתלמידיו הי"ד		הרב"ה רבי נפתלי נויגערשל שליט"א		שוכה לישב בכלא הצבאי בסס"ג למעלה מקל יום למען כבוד שמו יתברך	
זכות הרבים תעמוד לו להתברך במילוי כל משאלות ליבו לטובה וללא תמוש טובה וברכה מבידו לעולמים		הרב"ה רבי נפתלי נויגערשל שליט"א		ה' עמכם גיבורי החיל - זכות מסירות נפשכם העמוד לכם לדורי דורות ולא המוש התורה מפיכם ומפי זרעכם עד עולם, ובמהרה תזכה לביטול הרשעה במהרה	

י"ל ע"י מערכת "משולחנא דמלכא"

לתרומות והנצחות, הערות והארות

טל' 13-66-13-043 | פקס 077-470-1746

